

fører til et resultat, kan Rådet alene vedtage forslaget, der bliver gældende ret, medmindre Europa-Parlamentet forkaster forslaget inden for 6 uger med absolut flertal af sine medlemmer. Denne nye procedure medfører en række konsekvensændringer i bestemmelseerne vedrørende institutionerne.

Europa-Parlamentet får mulighed for at anmode Kommissionen om at fremsætte forslag, og det får mulighed for at nedsætte et undersøgelsesudvalg. Parlamentets muligheder for at kontrollere budgettets forvaltning styrkes.

Ved Traktaten om Den Europæiske Union oprettes et nyt regionsudvalg med rådgivende beføjelser. Det knyttes til det eksisterende økonomiske og social udvalg og får samme antal medlemmer.

Traktaten om Den Europæiske Union indeholder i søjle 2 bestemmelserne om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Disse bygger på bestemmelserne i art. 30 i Den europæiske fælles Akt (EPS-samarbejdet). Enhver medlemsstat eller Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet vedrørende alle spørgsmål inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Beslutninger træffes med enstemmighed. I de tilfælde, hvor Rådet vedtager en såkaldt »fælles aktion« kan Rådet dog med enstemmighed definere de spørgsmål om hvilke, der træffes afgørelse med kvalificeret flertal. Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik omfatter alle spørgsmål vedrørende Den Europæiske Unions sikkerhed, herunder udformningen på langt sigt af en fælles forsvarspolitik, som med tiden vil kunne føre til et fælles forsvar.

Traktaten om Den Europæiske Union indeholder i søjle 3 bestemmelserne om samarbejdet om retlige og indre anliggender. Disse indebærer en traktatfæstelse af det mellemstatslige samarbejde, som hidtil er foregået blandt EF's indenrigs- og justitsministre.

3. Traktaten om Den Europæiske Union træder i kraft den 1. januar 1993 forudsat, at alle medlemslande har tilendebragt deres ratifikationsprocedurer og deponeret deres ratifikationsinstrumenter hos den italienske regering. Er dette ikke tilfældet, træder Traktaten i kraft den første dag i den måned, der følger efter deponeringen af det sidste ratifikationsinstrument.

4. Ved lovforslaget fremsættes forslag om, at bestemmelserne i Traktaten om Den Europæiske Union i deres helhed inkorporeres i Danmarks tiltrædelseslov, lov nr. 447 af 11. oktober 1972 om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber med senere ændringer.

Da lovforslaget indebærer overladelser af beføjelser fra danske myndigheder til De Europæiske Fæl-

lesskabers institutioner, må det behandles efter reglerne i Grundlovens § 20. Vedtagelse af lovforslaget kræver således et flertal på 5/6 af Folketingets medlemmer. Opnås dette flertal ikke, men dog det til vedtagelse af almindelige lovforslag nødvendige flertal, og opretholder regeringen forslaget, skal dette forelægges folketingsvælgerne til godkendelse eller forkastelse efter reglerne i Grundlovens § 42.

Regeringen er indstillet på, at beslutningen om Danmarks ratifikation af Traktaten om Den Europæiske Union efter vedtagelsen i Folketinget under alle omstændigheder skal undergives en besluttende folkeafstemning. Skulle det under Folketingets behandling af lovforslaget vise sig nødvendigt, er regeringen indstillet på at fremsætte et lovforslag, der i henhold til Grundlovens § 42, stk. 6, fastsætter, at der skal afholdes en bindende folkeafstemning. I dette tilfælde bør § 1 i lovforslaget af forfatningsmæssige grunde udskilles til et særligt lovforslag, hvorom folkeafstemningen vil foregå.

II. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1

Der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor.

Til § 2

Med Danmarks indtræden i EF i 1973 blev EØF-traktaten og de øvrige fællesskabstraktater optaget som bilag til tiltrædelsesloven. Det samme skete henholdsvis i 1984 ved ændringen af Grønlands status i forhold til EF og i 1986 ved Den europæiske fælles Akt.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at Traktaten om Den Europæiske Union nævnes i § 4 i tiltrædelsesloven af 1972 og dermed bliver en af de traktater, som bestemmelserne i tiltrædelseslovens §§ 2 og 3 finder anvendelse på.

Bestemmelsen i § 2 i tiltrædelsesloven af 1972 fastsætter, at beføjelser overlades til De Europæiske Fællesskabers institutioner i det omfang, det følger af de i § 4 nævnte traktater m.v., og bestemmelsen i § 3, stk. 1, i tiltrædelsesloven af 1972 fastsætter, at bestemmelser i de i § 4 nævnte traktater sættes i kraft i Danmark, i det omfang de efter fællesskabsretten er umiddelbart anvendelige i Danmark. Det er navnlig Unionstraktatens søjle I (artikel G), der indeholder bestemmelser af fællesskabsretlig karakter.

Imidlertid vil også andre bestemmelser kunne få betydning i denne forbindelse. Navnlig er der grund til at fremhæve, at bestemmelsen i artikel K.9 giver